

ZIE, IK STA AAN DE DEUR EN KLOP

 Laten we onze hoofden een moment buigen voor gebed.

² O God, wij danken U vanavond voor deze fijne gemeenschap die wij in de afgelopen week hebben gehad, rondom Uw Woord, met Uw volk. En wij willen U vragen, onze God, om deze mensen te zegenen die deze samenkomst hebben bijgewoond en het in alle opzichten hebben ondersteund. En moge deze kleine bloem van verlossing nooit sterven in deze mensen. Moge het gewoon blijven bloeien totdat er een ouderwetse opwekking is die gewoon door het hele land trekt. Sta het toe, Vader.

Wij vertrouwen al deze dingen nu aan U toe, doen alles wat we geloven dat, het beste wat wij kunnen doen, en de rest aan U overlatend.

³ Geef ons vanavond meer dan overvloedig, Vader. Moge er niemand zwak zijn in ons midden als de dienst is afgelopen, noch geestelijk noch lichamelijk. En alle lof zal U toekomen, want wij vragen het in Jezus' naam. Amen.

U mag gaan zitten.

(Als u het niet erg vindt. Dat is goed. Dat is in orde, broeder.)

Ik ben een beetje hees, dus ik bracht deze microfoon een beetje dichterbij mij hier.

⁴ Ik weet niet wanneer ik zo heb genoten van gemeenschap met mensen zoals ik dat deze afgelopen week in uw stad heb gedaan. Dit is gewoon een ware vreugde voor mij geweest. Het spijt me dat ik moe naar u toe moest komen, maar ik ben zowat altijd zo, omdat ik de hele tijd onderweg ben.

En we vertrekken nu morgen naar Concord geloof ik, New Hampshire, voor twee avonden.

⁵ Dit is ons lange verblijf. En we zijn dankbaar voor, aan u, voor alles wat u hebt gedaan: aan de World Harvest, onze sponsors, we danken hen zeker voor . . . om ons hier te brengen; en aan u predikers die hebben meegewerkt; en aan de leken; en u mensen die ons de liefdegaven en dergelijke hebben gegeven, die de kosten hebben betaald.

⁶ En broeder Vayle vertelde me net dat er een soort van collecte nu is opgenomen voor de zending en mijzelf. Daarvoor dank ik u met heel mijn hart. Met het beste van Gods kennis. . . mijn kennis, die God mij zal geven, zal ik het beste doen dat ik kan om er voor te zorgen dat het naar het koninkrijk van God gaat.

7 En nu, als ik ooit een zegen voor u kan zijn, of u op wat voor manier ook kan helpen, laat het me gewoon weten. Schrijf me: het is postbus 325, in Jeffersonville, Indiana; of als u zich de postbus niet kunt herinneren, schrijf dan gewoon “Jeffersonville, Indiana.” En dan komt het wel bij mij terecht. En als ik u een zalfdoek kan sturen, voor u kan bidden en, of wat ik ook maar kan doen om u te helpen, het leven een beetje beter voor u te maken, ik ben uw broeder in Christus.

8 En dan vertrouw ik op de Heer dat op een dag, als het God welgevallig zal zijn en de wil van de mensen is, dat we weer naar u terug mogen keren; want we hebben zeker genoten van dit verblijf om hier te zijn.

9 En dr. Vayle en ikzelf en meneer Sweet en Billy Paul, Leo en Gene, de tape boys, en broeder Sothmann en zijn zoon, we willen u allen bedanken voor uw vriendelijkheid en uw gemeenschap. Ik heb het nergens in de wereld beter gezien. En ik dacht toen ik naar New England ging. . . kwam, dat het een heel stijfkoppige, onverschillige groep van zelfingenomen, conservatieve mensen zou zijn. Maar ik ben erachter gekomen dat dat verkeerd is.

10 Omdat ik een zuiderling ben, ze zijn altijd een beetje gevoelig geweest over het zuiden; maar jullie weten dus allemaal dat wij de oorlog gewonnen hebben. Ziet u? Dat weet u. Er zijn geen Yankees meer over, alleen nog één zuiderling. Ik vertelde dat laatst aan iemand in een restaurant hier, ze stopten en keken me aan. Om over dat probleem na te denken: heeft u gezien wat de zuiderling tegen de Yankee zei toen hij stervende was? Stuurde hem een telegram, zei: “God zegene u, Yankee, ik hoop u weer te zien.” Waarom kon dat niet in de eerste plaats zo zijn? Dat is juist. Het is jammer dat we dat moeten hebben.

11 Maar ik ben heel goed behandeld, en ze hebben het over “zuidelijke gastvrijheid,” u moet naar het noorden komen om het te vinden; dat klopt, ik meen dat echt, heel aardig. Dus, “God zegene u,” is het beste wat ik kan zeggen, en ik weet zeker dat als Hij dat zal doen, dat we elkaar allemaal op een dag weer zullen ontmoeten. Misschien als het niet in dit leven is, dan in het leven dat komen gaat. Dat is het leven waar we naar uitkijken.

12 In deze week, de laatste paar avonden in het bijzonder, had ik een beetje last van een slechte stem. Ik heb u verteld dat ik graag over sommige onderwerpen gepreikt zou hebben zoals *De arend die zijn broedsel opwekt* enzovoort, maar ik heb gewoon niet de stem gehad om het te doen.

13 Ik ben nogal bot geweest over sommige dingen die ik heb gezegd. Maar vanuit de Schrift, en probeer een fundament te leggen, dat op dat fundament, als u het wilt ontvangen, New England een opwekking kan hebben die niet New England, maar de wereld zal overspoelen. Omdat we allemaal hongerig zijn naar het Brood des Levens, weer terug naar de oude manieren, terug

naar het ouderwetse Evangelie, en laten we het in beweging houden. Er zijn genoeg mensen hier vanavond, als ze dat op hun hart zouden nemen, ik zeg u, u zou over een week de voorpagina's van de krant halen in heel New England. Het kan, als u gewoon God uw hart en ziel en leven laat vullen, dan... zal de rest plaatsvinden. Hij zal u vanaf daar verder leiden.

¹⁴ En nu, vanavond is het... We naderen het einde van onze kleine New England reis. We hebben nog ongeveer acht avonden door de New England staten hier en eindigen in New York, in het Manhattan Center.

¹⁵ En dan op, ik geloof op 1 juli, zijn we in Philadelphia, op de Internationale Conventie van de Volle-Evangelie Zakenlieden. Ik weet niet precies waar het... Convention Hall geloof ik, is waar het zal zijn. En dat is de Internationale Conventie van de Volle-Evangelie Zakenlieden. Er zullen daar mensen zijn van over de hele wereld. Ik ben daar dan een van hun sprekers.

¹⁶ Dus, we zouden blij zijn als iemand van u daar is, als u in de buurt bent. We zullen geen genezingsdiensten houden, alleen spreken. Ik zou dan graag de kans krijgen om u de hand te schudden en onze kennismaking weer op te vatten.

En nu, vanavond, wil ik hier in de Schrift opslaan.

¹⁷ Ik kan dit ding beter terugzetten, ik ben—ik ben er zeker van dat het... dat u me wel kunt horen. Kunt u me goed horen? Achterin, kunt u me goed horen? Op het balkon? Steek uw hand op als u dat kunt... Nou, dat is prima.

Er gaat niets boven—het Woord van God. Ik hou er gewoon van om het te lezen, omdat ik weet dat u kunt rusten op wat u leest.

¹⁸ En nu, Gypsy Smith zei eens, toen hij bijna aan het einde van zijn reis was; iemand vroeg hem, zei: "Meneer Smith, wat was het meest opwindende dat—dat u zich kunt herinneren in uw bediening?"

¹⁹ Hij zei: "Het was een collecte." En ze keken hem een beetje vreemd aan. Hij zei: "Ze waren op een avond een collecte voor mij aan het ophalen, en toen ik door de achterdeur kwam," zei, "daar stond een—een klein meisje met een—een klein stukje papier in haar hand, heel haveloos en arm. En ze zei: 'Hier, meneer Smith, ze namen uw collecte op, daar in de schaal,' zei ze, 'maar ik ben bang dat ze de mijne niet zouden hebben aangenomen, dus ik dacht dat ik het gewoon hier aan u zou geven, meneer Smith.' Zei: 'Mijn vader is gered en mijn moeder is gered in uw samenkomst, en ik wilde u mijn collecte geven. Het is alles wat ik heb.'"

²⁰ Zei, hij zei: "Zegen je hart, lieverd." Klopte haar op het hoofd en ging verder. En u raadt nooit wat het was: een kleine lolly verpakt in een stuk papier. Zei dat raakte hem zo diep als wat dan ook.

21 En gisteravond dan, toen ik de trap opliep, moest ik daaraan denken. Er stond daar een typisch klein New England meisje van een jaar of zes, zeven, bij de Cola-automaat.

22 Ik hou van kleine kinderen. Ik heb een kleine jongen thuis, kleine Joseph en hun; zodra ik binnenkom: nou, wij . . . ik moet hem op m'n rug laten rijden, weet u; en hem heen en weer laten hobbelen; en wij gaan jagen, weet u, en dus . . .

23 En er stond daar een klein meisje. Ik zei . . . Ik was aan het praten . . . sprak met de mensen die naar me toe kwamen, ze keek rond . . . ze . . . dat kleine . . . Hoe noemt u dat, dat haar dat zo gedraaid zit? Paardenstaart? Zo? Daarzo? En mijn kleine meisjes hebben ze ook. Dus toen zei ik: "Hoe gaat het met je, liefje?"

24 En ze zei: "Zeg, broeder Branham, ik vind u aardig." Daar heb ik vannacht, toen ik wakker werd, verschillende keren aan gedacht. Dat betekende gewoon iets voor mij, dat kleine kind die dat zei: "Ik vind u aardig, broeder Branham." Dat zal ik onthouden.

Ik zei: "Schat, dat is wederzijds. Ik vind jou ook aardig."
Doen kleine kinderen u gewoon niet wat?

25 Ik herinner me in Finland, na de opstanding van die kleine jongen; ik had—had een hoop van dat geld dat gewoon, o, ik denk dat je een stapel moet hebben die zo groot is om een kwartje te maken, en dus, en het was niet bruikbaar, voor ons niet. Dus ik wachtte tot alle managers en zij allen, dat ze allen op de plek aan het spreken waren, weet u; ik ging de straat op en nam dit geld (Mensen gaven het aan mij, stopten het in mijn zakken als ik wegging, weet u.) en ik kocht al het snoep dat ik kon, en ik had een rij van kinderen, wel, een stadsblok lang, al die kleine kinderen.

26 Ik herinner me toen die kleine jongen die was opgewekt; u hebt het gelezen in het boek, eh-hm, en dus, dat ging door het hele land. En die nacht, toen we aankwamen, was ik, o, twee of drie stadsblokken voordat we er zelfs konden komen, bij de Messuhalli; waar we vijftiwintigduizend mensen hadden, en ze lieten me tegen hen spreken, dan moesten zij naar buiten, en nog eens vijftiwintigduizend kwamen er binnen, op die manier. Dus, toen ik de straat uitliep: kleine Finse soldaten, kleine jonge kinderen, nooit geschoren, zij, gewoon met een glad gezicht, kleine jongens, en lange overjassen, grote laarzen, en ze liepen mee, ze waren aan het bewaken, kwamen er om de mensen aan de kant te houden.

27 En ik zag daar iets gebeuren: Russische soldaten, die daar stonden bij dat Russische saluut; tranen liepen over hun wangen; ze zeiden: "Zo'n God, die macht heeft om de doden op te wekken, zullen we ontvangen." Wat veroorzaakte het communisme? De kerk stelde teleur. Juist. "Zo'n God zullen we ontvangen." En ik heb Russische soldaten hun armen om een Fin zien slaan, en

ze zien omhelzen en op hun rug zien kloppen. Alles waardoor een Rus een Fin op de rug kan kloppen, of een Fin een Rus, zal oorlogen beslechten. Christus is altijd het Antwoord.

²⁸ Ik ging naar binnen, met vijf of zes jonge soldaten om me heen met hun kleine mesjes klaar om. . . We gingen een kleine plek binnen en gingen de trap omhoog waar u naar binnen komt, en *toen* zongen ze *Geloven alleen* in hun eigen taal.

²⁹ En daar in de dames slaapzaal stapte een klein meisje naar buiten. Ze was het meest zieligste wat ik ooit heb gezien: haar kleine haveloze haar, en haar kleine rokje zo haveloos; en ze had een (ze was een kind met een aandoening), ze had een—een beugel hier om haar heen. Haar foto staat in het boek, de details erover staan er niet, maar alleen de foto en een paar van de details. Ze had een grote beugel zo om haar heen en één been was ongeveer, o, acht of tien centimeter korter dan het andere, en ze had helemaal geen nut aan dat ledemaat, het slingerde vrij. En ze had beugels die beide zijden ondersteunden, en een grote schoen, en aan het uiteinde van die schoen had ze een hengsel, en een band die over haar schouder ging en weer achter haar in de riem haakte; twee krukken. En hoe ze liep: deze band, die een beetje strak zat, ze zette haar kleine krukken naar voren, en tilde haar kleine schouder op, en pakte dat slechte been op, en zette het daar op die beugels, en dan kon ze zich laten lopen.

³⁰ Toen, ze was ongeveer net zo ver als die muur toen ik binnenkwam, en toen ze zag dat het. . . wie. . . dat ik het was, nou, ze—ze stopte, ze wist niet wat. . . Ze hadden ze gezegd om me niet te storen als ik binnenkwam, weet u. En ik. . . dat is bijna harteloos, maar u zou een. . . u zou gewoon stikken; ze zouden zich gewoon op u storten. En—en dus keek ik naar dat klein ding; ik wist dat dat kind daarheen wilde komen. En de—de soldaat achter me maakte een gebaar; ik kon geen woord uitbrengen, dus zei ik hem gewoon: “Wacht even.” En de andere twee of drie draaiden zich om: “Wacht even.”

Ik keek naar het kleine meisje, ik zei: “Wil je hierheen komen, lieverd?” Ze begreep natuurlijk niet wat ik zei.

³¹ En toen gebaarde ik zo naar haar, en hier kwam ze. Ze stak haar kleine krukken uit, tilde haar kleine been omhoog en zette het erop, en ze kwam erheen. En ik stond gewoon te kijken om te zien wat dat kind zou doen. En ze kwam vlak bij me, stopte, hield haar kleine krukken voor zich. Ze reikte naar beneden en greep. . . mijn zak; trok het naar haar kleine lippen, en kuste mijn zak, liet de jas naar beneden vallen. Zoals de kleine Finse meisjes, altijd heel beleefd, hield haar kleine krukken vast, ze had haar kleine rokje teruggetrokken, zei: “Kiitos.” *Kiitos* betekent: “Dank u.” “Kiitos.” Ik keek om en die kleine lippen trilden, kleine bleek uitzierende wangen, en de tranen liepen over haar kleine wangen; ik kwam er later achter dat ze een klein

oorlogsweesje was. Haar vader en moeder waren gedood door de Russen in de oorlog, en ze woonde in een tent. (En deze oplossing, die ze voor haar hadden verzonnen.) Ze had vader noch moeder. Ik geloof dat als ik de grootste hypocriet in de wereld was geweest, God het geloof van dat kind zou hebben gehonoreerd.

³² Ik kon niet met haar praten. Ik veegde een kleine traan uit mijn oog en begon . . . en ik zag haar voor me staan in een visioen, zonder beugel om, helemaal gezond. Ik dacht: “Hoe kan ik haar dat duidelijk maken?” Ik zei: “Lieverd, Jezus, Hij heeft je genezen.”

Ze zei dat, “kiitos,” ze dacht dat ik achter haar aanzat, begon zich terug te trekken.

Ik dacht: “Nou, zegen haar kleine hartje, ze komt er wel een keer achter.” Ik ging naar binnen.

³³ Ongeveer aan het einde van de dienst, en mijn—mijn broer toen (Billy was te klein om bij me te zijn), meneer Baxter en zij stonden er; ze dachten dat ik er zo’n beetje genoeg van had, ze verlieten de—de . . . om me het platform te laten verlaten. En ik zei: “O, nu, roep er nog vijf, ongeveer vijf meer, en laat ze naar voren komen.”

³⁴ Dus moesten ze de tolk halen die de gebedskaarten had uitgedeeld, en wij konden de Finse taal niet spreken en iemand *daar* moest de gebedskaarten uitdelen. En door Gods genade was zij de volgende in de rij. Ik zei tegen mevrouw Isaacson (die mij in New York gaat ontmoeten, ze was er de vorige avond, mijn tolk, geboren in Amerika, Fins sprekende vrouw) en ik zei: “Zuster Isaacson, zeg gewoon wat ik zeg.”

³⁵ En ik zei: “Zegen je kleine hartje, schat. Jij bent het kleine meisje dat daar net was . . . Jezus heeft je beter gemaakt, lieverd. Ga daarheen en laat iemand van hen die beugels afdoen, houd je kleine handen op je heupen, en als de beugel eraf komt, laat je je kleine hand langs je been glijden, en kom dan terug, laat het me zien.” En de volgende was een vrouw, ze brachten haar naar voren. Plotseling hoorde ik een geschreeuw en daar kwam ze met die beugels over haar schouder, schreeuwend uit volle borst en rende een paar treden op en af, die die kant op gingen, zo hard als ze kon; die kleine oogjes helemaal opgelicht.

³⁶ Ik zeg u, dat zou me doen proberen de oceaan over te zwemmen om God zoiets te zien doen voor een ander. Iets aan die kleine meid was teder. Ik hou echt van ze. Ik zie haar misschien nooit meer in het leven, maar ik geloof dat ik haar aan de andere kant zie.

³⁷ Nu gaan we het Woord openen. Nu, ik ga vanavond spreken uit het Laodicea Gemeentetijdperk. Waarvan ik zeker weet dat wij allen vanavond weten dat we in het Laodicea Gemeentetijdperk leven. Gelooft u dat? Dat was het laatste

Gemeentetijdperk, en dit is de boodschap voor het Laodicea Gemeentetijdperk. Omdat ik zo hard ben geweest over de moraal van de mensen en het land en de manier waarop de kerk heeft teleurgesteld, dacht ik dat ik misschien *hier* vanavond van zou spreken.

Voordat we het Boek openen, laten we eerst tot de Auteur spreken, met onze hoofden gebogen.

³⁸ Vader, wij staan nu op het punt dit Woord te openen, de bladzijden om te slaan en hieruit te lezen voor een context. Wij willen U vragen genadig te zijn en ons het Woord uit te leggen, want wij weten dat er geen mens bekwaam is, zoals wij het in de Schrift zagen, niemand kon het Boek openen of de Zegels daarvan losmaken, niemand in de hemel, op aarde, onder de aarde; maar het Lam kwam en nam het Boek, en Hij opende het, en nam de Zegels en opende de Zegels en openbaarde het. O Lam van God, kom vanavond, en openbaar Uw Woord aan ons, en open het, opdat ons begrip volkomen wordt.

³⁹ Here God, ik ben ontoereikend om tot deze aardige groep mensen te spreken. Ik zeg dit niet opdat zij mij zouden horen, want dat zou hypocriet zijn, maar Gij weet het, Here; en ik bid dat U mij op dit moment iets te zeggen zult geven dat de opwekking werkelijk op gang zou kunnen brengen. Sta het toe, Here.

⁴⁰ Mogen de zieken genezen worden, de doven en stommen spreken en horen, de blinden zien, de kreupelen lopen. Mogen zij zien en begrijpen dat Jezus aanwezig is. En wanneer wij vanavond van hier gaan, mogen wij dan zeggen zoals zij die uit Emmaüs kwamen: "Was ons hart niet brandende in ons, toen Hij onderweg tot ons sprak?" Want wij vragen het in Zijn naam en tot Zijn eer. Amen.

⁴¹ In het boek Openbaring, het 3e hoofdstuk en het 20e vers; ik wil dit ene vers lezen. Velen van u zullen . . . hebben het hele boek gelezen. Ik zou graag willen dat u dit 3e hoofdstuk dan ook leest als u vanavond naar huis gaat. Maar in het 20e vers staat dit:

Zie, Ik sta aan de deur, en klop. Wanneer iemand mijn stem hoort en de deur opent, dan zal ik bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden, en hij met mij.

⁴² Dat is slechts een klein gedeelte van deze grote boodschap aan de Laodicea gemeente. Maar ziet u, er is genoeg daar, als God dat alleen aan ons wil openen, dan hebben we genoeg. Het is Zijn Woord. En het is vaak, zoals in de boodschap, soms kunnen we uren preken, en soms maar tien minuten. Het hangt ervan af welk deel van het Woord dat God voor ons opent.

⁴³ Het zijn de kleine dingen die we ongedaan laten, terwijl we de grote dingen proberen te doen. En een ketting is alleen op zijn—z'n best bij zijn zwakste schakel. Onthoud dat ongeacht hoe goed de andere schakels zijn, het zal nooit meer houden dan zijn

zwakste schakel. En zo is het ook met de gemeente: niet sterker dan haar zwakste lid.

44 En we proberen te denken dat als we grote mensenmassa's kunnen krijgen, of grote, indrukwekkende sprekers, of iets groots te doen hebben, of de aandacht te trekken van de grote mensen; maar ziet u, God kijkt niet altijd naar wat wij groot noemen. God ziet ook de kleine dingen.

45 In ons buurland, Canada; enige tijd geleden was mijn goede vriend, broeder Baxter, uit Vancouver, we waren daar bij het bezoek van koning George. Dat was voordat hij genezen was van zijn multiple sclerose en zijn maagzweer. En ik had zeker respect voor de man. En toen hij die dag door de straat liep, hoewel hij intense pijn leed, zeiden ze, van zowel zijn sclerose als zijn maagzweer, zat hij rechtop, en boog hij voor zijn onderdanen terwijl hij door de straat liep.

46 En ik merkte mijn vriend op; toen de koning passeerde, grinnikte hij maar en weende. Hij zei: "Broeder Branham, denk eens, daar is de koning, en kijk naar de koningin in haar prachtige jurk."

47 En ik dacht: "Als een Canadees zich daardoor zo goed zou voelen" wat ik respecteer en prima vind, "en als hij zich zo kon voelen, als een Canadees, toen de koning George en de koningin voorbij kwamen, hoe zal het dan zijn als wij Jezus, onze Koning, voorbij zien komen?"

De scholen kwamen allemaal naar buiten, en de leraren gaven de kleine kinderen een paar kleine Britse vlaggetjes om naar de koning te zwaaien toen hij voorbij kwam.

48 En nadat de koning in zijn koets door de straat was gereden, nu, alle kinderen moesten terug naar school, en er ontbrak één klein meisje. Dus ze, de juffrouw haastte zich de straat op om te zien waar het kind was gebleven in de grote massa mensen, en ze vonden haar staand achter een telegraafpaal, haar kleine hartje uithuilend. En de lerares pakte haar op en omhelsde haar in haar armen en ze zei: "Lieverd, wat is er aan de hand?" Zei: "Heb je de koning niet voorbij zien komen?"

Zei: "Ja, ik heb hem gezien."

"Heb je met je vlaggetje gezwaaid?"

Zei: "Ja, ik heb met mijn vlaggetje gezwaaid."

"Heb je geschreeuwd en hem eer toegeroepen toen hij voorbij kwam?"

"Ja, dat heb ik gedaan."

Zei: "En je hebt de koning gezien?"

"Ja."

Maar zei: "Nou, waarom huil je dan?"

Ze zei: “Juffrouw, ik heb de koning gezien, maar ik was te klein voor de koning om mij te zien. Hij zag mij niet en ik zwaaide met mijn vlaggetje, maar ik was te klein.”

⁴⁹ Dat was misschien waar, maar zo is het niet bij God. Het maakt niet uit hoe klein u bent en hoe onbeduidend u ook lijkt te zijn, God ziet elke kleine verering die u voor Hem doet; elk klein ding, Hij is daar om ernaar te kijken en u te zegenen net als de grote persoon.

⁵⁰ Nu, we hebben een ongebruikelijk onderwerp vanavond, en God is ongebruikelijk, en Hij doet buitengewone dingen; niet op Zijn eigen manier, maar in onze manier van denken is het ongebruikelijk.

⁵¹ En ik ben op dit moment de kunstenaar z'n naam vergeten die dit beroemde schilderij schilderde, van Jezus die aan de deur klopt. En echter, wanneer een schilderij wordt geschilderd, voordat het beroemd wordt, moet het eerst door wat “de hal der critici” genoemd wordt. Echter, het kostte deze man zijn leven, heel zijn leven, om dit schilderij te maken, zoals bij Het Laatste Avondmaal.

⁵² En nadat een schilderij langs de hal der critici is gegaan, dan kan het in de hal van roem worden gehangen. Wat een type is dat van de gemeente: voordat het ooit in de opname kan worden gebracht, naar de hal van roem in Gods Koninkrijk, moet het langs de critici om te zien of het de test kan doorstaan. “Laat de vuurgloed, die tot beproeving dient, u niet vreemd dunken.” Het gebeurt allemaal om uw geloof te beproeven. “En allen die godvruchtig leven in Christus Jezus zullen vervolging lijden.” Geen uitzondering, allen (God kent daarin geen uitzonderingen.) ieder mens moet hun kindertraining hebben gehad.

⁵³ En toen dit geweldige schilderij de revue passeerde bij de critici, was er één uitmuntende criticus die naar deze zekere schrijver toe kwam, en hij zei tegen hem: “Meneer, ik vind uw portret van Christus prachtig. Ik vind de deur en het gebouw prachtig. En de uitdrukking van de verwachting om een antwoord van vanbinnen te horen; ik vind het allemaal prachtig. Maar er is echter één ding dat u weggelaten hebt.”

En de kunstenaar zei: “Meneer, wat is het dat ik weggelaten heb uit mijn schilderij?”

Hij zei: “Er zit geen klink aan de deur.”

“O,” zei de kunstenaar, “zo heb ik het geschilderd.”

Hij zei: “Wel, hoe kon Hij binnenkomen, hoe hard Hij ook klopte, als er geen klink aan de deur zat?”

Hij zei: “Meneer, in dit geval zit de klink aan de binnenkant. Degene die aan de binnenkant zit, moet open doen.”

⁵⁴ Hij kan niet van buitenaf openen: Hij kan u niet redden tegen uw wil in; Hij kan u niet genezen tegen uw wil in; Hij kan geen

opwekking sturen tegen uw wil in; u moet gewillig zijn en de deur openen en Hem naar binnen uitnodigen.

⁵⁵ Waarom zou een persoon op een andere deur kloppen? [Broeder Branham klopt acht keer op de preekstoel—Red.] O, wat een beeltenis. En hier zei Hij: “Ik sta en klop aan de deur.” Wel, Hij probeert toegang te krijgen.

⁵⁶ Er is iets dat, iemand die aan uw deur klopt, een vriend, of wat het ook mag zijn; ze proberen toegang te krijgen tot uw aanwezigheid, zodat ze met u kunnen praten, of u iets kunnen geven, of iets van u kunnen vragen. Veel grote mannen, door de eeuwen heen, hebben op deuren geklopt.

⁵⁷ Bijvoorbeeld, wat denkt u dat er gebeurd zou zijn als de grote Caesar, in zijn tijd, naar de deur van een arme landarbeider zou zijn gekomen, en op de deur zou hebben geklopt, en die landarbeider zou naar de deur zijn gegaan en de grote, machtige Caesar daar hebben zien staan? Hij zou de deur hebben opengegooid, en op zijn gezicht zijn gevallen, en hebben gezegd: “Meneer, kom binnen in mijn huis. Als er iets is dat u in mijn huis wenst, of van mij wenst, graag zult u het ontvangen. U hebt mij vereerd, meneer, grote keizer van Rome, om aan mijn deur te komen, want ik ben een arme man, en u geeft mij de eer bij mij op de stoep te staan.”

⁵⁸ Of wat als de, in Duitsland, een paar jaar geleden, als wijlen Adolf Hitler naar een van de voetsoldaten van Duitsland zou zijn gekomen, en op zijn deur had geklopt? [Broeder Branham klopt zeven keer op de kansel—Red.] En de soldaat zou naar de deur zijn gegaan en de deur hebben geopend en daar stond de machtige Führer van Duitsland. Dat soldaatje zou in de houding zijn gesprongen, en met zijn Duitse groet, en met vreugde in zijn hart en tranen die over zijn wangen liepen, zou hij hebben gezegd: “Grote Führer van Duitsland, u hebt mij vereerd, meneer, de grootste man van Duitsland. Kom mijn huis binnen. En als er hier iets is wat u wilt, dan is het van u. Wat kan ik doen voor onze grote Führer van Duitsland?” Ziet u, het hangt af van het aanzien van de persoon die aan uw deur staat.

⁵⁹ Weet u, vanavond, als de . . . Het zou een eer zijn voor de beste Democraat in deze stad als President Dwight Eisenhower aan uw deur zou komen kloppen. Hoewel u het niet met hem eens zou zijn over politiek, toch, meneer Eisenhower is een van de meest gezaghebbende mannen in deze Verenigde Staten van Amerika. En hoe zou u zich voelen, hoewel u het niet met hem eens was, om te weten dat de president van deze Verenigde Staten aan uw deur stond te kloppen? [Broeder Branham klopte vier keer op de kansel—Red.] U zou zich vereerd voelen, omdat hij de president is.

⁶⁰ Of onlangs bezocht de koningin van Engeland Canada en ze kwam naar de Verenigde Staten. En toen zij hier in de Verenigde

Staten was, wat als zij hier naar Bangor, Maine kwam en naar de armste vrouw in deze stad ging, en het meest bescheiden huisje dat er is, en aan de deur geklopt zou hebben? Niet alleen dat, maar het voornaamste huis in de stad, of welk huis ook? U zou vereerd zijn geweest als die koningin aan kwam kloppen, hoewel u niet haar onderdaan bent; maar toch, wetend dat ze de grootste koningin op de hele wereld is, deze koningin in Engeland nu, en u zou vereerd zijn geweest. En als u naar de deur was gegaan en zij had gezegd: "Ik ben de koningin van Engeland. Ik kom u bezoeken."

⁶¹ Dan zou u hebben gezegd: "Grote koningin, kom mijn huis binnen. Alles . . ." Als ze erom gevraagd zou hebben; misschien had u een klein snuisterijtje waar u veel waarde aan hechtte, maar als die koningin u daarom gevraagd zou hebben, had u het haar graag gegeven, omdat het een eer zou zijn geweest om dat aan een koningin te geven, de grootste koningin van de wereld.

⁶² En als ze dat zou hebben gedaan, zou elke radio in Amerika, of ter wereld, het bericht hebben uitgezonden. Elke televisie, elke krant zou hebben gezegd: "De grote koningin van Engeland kwam naar Amerika toe en vernederde zich door een arm boerenhuis te bezoeken en een bezoek te brengen aan *zo-en-zo* een persoon." Zij is zo belangrijk.

⁶³ Maar wie is er belangrijker dan Jezus? En wie is er meer afgewezen dan Jezus? Jezus komt en klopt aan de deur van het hart en probeert toegang te krijgen om u het Eeuwige Leven te geven, en Hij wordt afgewezen als een fanatiekeling. En als u Hem zou aannemen; als er een persbericht over u zou verschijnen, dan wordt het een of andere laster genoemd: "Een stelletje fanatiekelingen. Zoiets heb je nog nooit van je leven gehoord."

⁶⁴ Dat laat zien dat de wereld nog steeds haar opvattingen over Christus heeft, toen ze op Golgotha zei: "Geef ons Barabbas en kruisig Jezus"; het zit nog steeds in hun hart.

⁶⁵ En Jezus wil binnenkomen om u te zegenen. De koningin heeft misschien iets van u afgenomen, maar . . . en meneer Eisenhower vraagt u misschien om uw politiek te veranderen, maar Jezus wil gewoon binnenkomen en u zegenen. En u wijst Hem af, wilt Hem niet.

⁶⁶ Hij wordt afgewezen. . . is van meer deuren afgewezen dan al de andere grote mannen in de hele wereld. Jezus Christus, de Zoon van God, de Koning van de Hemel, de enige Bemiddelaar tussen God en de mens, de Grootste van alle groten: van het hoogste van de hemel tot het laagste in de wereld, de krochten van de hel, kwam naar beneden om Adams ras te redden en gaf Zijn leven vrijelijk als losgeld en pleitend. En mannen en vrouwen keren Hem elke avond af: te egoïstisch, u bent bang dat het uw aanzien zal schaden, bang dat er iemand over u zal

praten, dat iemand zal zeggen dat u, nou, dat u een religieuze fanatiekeling bent. Nee. Er wordt altijd over Hem gesproken, toen Hij hier op aarde was, en Hij, nog steeds vanavond: “Indien men aan de Heer des huizes de naam Beëlzebub heeft gegeven, hoeveel te meer aan zijn onderdanen?” En hoe dat Hij ernaar verlangt om in uw hart te komen.

⁶⁷ “Welnu,” zou u tegen mij zeggen, “even een ogenblik, meneer Branham, ik wil dat u mijn zaak begrijpt. En ik wil het u geven: ik liet Jezus lang geleden binnen, en Jezus kwam vele jaren geleden in mijn hart.”

⁶⁸ Wel, ik ben—ik ben daar dankbaar voor. En ik ben net zo blij (ongeacht tot welk kerkgenootschap u behoort: Methodist, Baptist, Presbyteriaan, Katholiek, wat u ook bent), ik zou net zo blij zijn als dat u het hier had gedaan. Ik ben blij dat u dat gedaan heeft en ik dank God dat u het gedaan heeft. Maar waarvoor heeft u Hem binnengelaten? Alleen om u te redden van het hellevuur? Of heeft u Hem binnengelaten om uw Heer te zijn? Nu, als u Hem alleen maar binnengelaten heeft om gered te worden van toekomstige straffen, dan is Hij nog niet uw Heer. *Heer* betekent “eigendom, heerschappij.” Als u Hem binnenlaat, moet u Hem voorrang geven als Hij binnenkomt.

⁶⁹ Nu, in het menselijk hart zijn er kleine deurtjes binnenin die eerste deur, heel veel kleine deurtjes, en laten we eens een paar minuten naar een paar van die kleine deurtjes kijken.

⁷⁰ De eerste kleine deur nadat Jezus is binngekomen: Wat zou u denken als ik aan uw deur klopte en u komt daar heen en zei: “Welkom binnen, meneer Branham”?

Ik zou zeggen: “Dank u.” Ik zou mijn hoed afnemen en uw huis binnenlopen.

⁷¹ En als u zou zeggen: “Nu, meneer Branham, ik—ik laat u de deur in, maar blijft u gewoon hier staan. Ga niet verder dan hier. Ik wil niet dat u zich met mijn huis bemoeit.”

Ik zou me niet erg welkom voelen.

⁷² En als u Jezus gewoon binnenlaat zodat u lid kunt worden van de kerk en een . . . beetje beter in de samenleving kunt komen te staan, Jezus is in zo'n soort hart niet welkom. Zeker niet. Als u mij in uw huis zou laten . . .

⁷³ Als ik u in mijn huis zou verwelkomen, zou ik zeggen: “Welkom binnen,” als ik u binnen zou laten, “ga uw gang, doe wat u wilt, u bent in mijn huis. Ik zou u niet binnenlaten als ik geen vertrouwen in u had.”

⁷⁴ En als u mij in uw huis zou laten: had ik honger, zou ik naar de ijskast gaan en een stuk boterhamworst afsnijden en wat brood nemen, en een goed stuk ui en gaan zitten en een boterham voor mezelf maken; als ik moe werd, mijn schoenen uittrekken, op het bed gaan liggen en een poosje slapen. Zeker. Ik zou het

gevoel hebben dat als u me binnenlaat, ik uw vriend ben, en ik overal in uw huis recht op heb, als u genoeg van me denkt om me binnen te laten. Zeker.

⁷⁵ Maar als we Jezus binnenlaten, zeggen we: “Christus, laat me niet naar de hel gaan; maar ga U niet bemoeien met mijn deurtjes hier.”

Laten we eens in een paar van deze deurtjes kijken.

⁷⁶ Net nadat u het menselijk hart binnen bent gestapt, gaat u naar de rechterkant en daar is een deurtje in ieder mens genaamd zijn “privéleven.” U wilt niet dat iemand zich daarmee bemoeit, zelfs Jezus niet.

⁷⁷ “Nu, ik zal lid worden van Uw kerk, Heer, en ik zal een goed lid zijn. Ik zal mijn tien procent betalen, of de toezeggingen van de kerk. Ik zal elke zondagmorgen naar de zondagsschool gaan, als de dominee hooguit twintig minuten preekt. En ik zal al deze dingen doen, maar knoei niet met mijn privéleven.”

Is dat nu niet het moderne Christendom? Hoezo? Het is het Laodicea Gemeentetijdperk. Hij is geen Heer. Hij is geen heerser in het hart van de moderne Christen. Nee meneer.

⁷⁸ “Nu, als u tegen kaartspelen gaat spreken . . . Nu, wij behoren tot een kleine kaartspelvereniging: ik en mevrouw Jones en—en mevrouw John Doe en wij allemaal. En nu, als u gaat knoeien met onze verenigingen, blijf erbuiten.” Zo is het. “Nu, we nemen een onschuldig drankje en we denken niet dat daar iets mis mee is. En nu, ik weet dat ik *dit, dat*, of het *een of andere* niet zou moeten doen. Maar bemoei u niet met mijn privéleven.”

Denkt u nu dat Hij welkom zou zijn in zo’n hart? Zeker niet.

⁷⁹ Dan is er nog een deurtje—net, het is net om de hoek is nog een deurtje, en dat is het deurtje van egoïsme: “Ik laat U binnen, Heer. Ik zal me bij Uw kerk aansluiten,” en dan, “gewoon om te zien wat ik eruit kan halen.” En soms komt dat in predikers. En weet u, ze zeggen: “Zeker, ik word een dominee, als iedereen me op de rug klopt en zegt: ‘U bent een goeie man.’”

⁸⁰ Als iedereen me op de rug klopte en zei dat ik een goeie man was, zou ik zo snel als ik kon naar het altaar gaan. Hmm. Ik weet dat er iets mis zou zijn, want de Bijbel zegt: “Wee u, wanneer alle mensen goed over u spreken!” Zie. De wereld kent zijn eigen; de wereld zal u haten. Maar God zal u liefhebben.

En dit kleine egoïstisch; en o, wat kunnen we daar lang bij stilstaan: egoïsme.

⁸¹ Dan is er nog een deurtje, vlak daarnaast, genaamd “trots”: “Nu, ik zeg U, Heer, vertel mij niet wat ik nu aan moet trekken of wat ik uit moet trekken. Blijft U uit die kamer. Ik zal . . . Bemoeit U zich met Uw zaken, ik bemoei me met de mijne.”

“O, nou, *dat* zou ik niet zeggen.”

⁸² Maar uw acties bewijzen van wel. Ik heb een oude zuidelijke mama die me zegt: geen woorden maar daden. Uw daden zijn zo sterk dat we uw getuigenis niet kunnen horen.

⁸³ En als u mensen neemt die onverschillig doen: “Nu, vertel me niet, prediker, wat ik moet doen. Het kan mij niet schelen wat de Bijbel zegt, ik weet wat ik denk in mijn eigen hoofd.”

Dat klopt, u denkt niet meer in uw hart.

⁸⁴ “Ik weet wat ik moet doen, en ik heb uw advies niet nodig en ik wil niet dat u mij ook maar iets voorleest van uw fanatieke godsdienst gedoe.” Ziet u? En dan nog zeggen: “Ik . . . laat Jezus binnen.”

⁸⁵ En er is nog een deurtje net de andere hoek om, genaamd “geloof”: “Nu, kijk: Jezus, U kunt door de deur komen, maar dat is zoveel geloof als ik nodig heb.”

God doet Zijn best om door die deur van uw geloof te komen en uw hart te openen zodat u Hem kunt geloven.

U zegt: “O, ik heb Jezus al lang geleden binnengelaten, maar de dagen van wonderen zijn voorbij.”

Dat laat zien dat Hij nog geen Heer is in uw hart.

“Ik geloof dat ze een doop van de Heilige Geest hadden op de dag van Pinksteren, maar ik geloof niet dat het voor vandaag is.”

Dat laat zien dat Hij nog niet is binnengekomen. Eh-hm.

⁸⁶ Wanneer u dat kleine deurtje van geloof opent en zegt: “Here God, het kan me niet schelen wat iemand zegt, ik wil dat U binnenkomt en dit Woord aan mij bevestigt.” Dan is Hij welkom. Dan hoeft u niet van plaats naar plaats te springen, en Oral Roberts handen op u laten leggen en—en nog iemand om *dit* te doen en om *dat* te doen; dan neemt u God gewoon op Zijn Woord en gaat u verder, wanneer Hij in de deur van uw geloof kan staan.

⁸⁷ Tegen welke gemeente heeft Hij het? Die van Laodicea, deze gemeente; laten Hem gewoon aan de deur staan. “Ik sta aan de deur en klop: Ik probeer binnen te komen.” Hij wil velden openen waar u nog niets van weet. Hij wil u dingen laten zien en tekenen en wonderen waar u zelfs nog nooit van hebt gedroomd.

⁸⁸ O, als Hij alleen maar door de deur kon komen bij deze kleine groep mensen hier vanavond. Als Hij in de deur kon komen en in de deur van het geloof kon staan, dan zeg ik u, dan zou er een opwekking zijn; nou, er zou . . . het zou tegen de ochtend New England doorkruist hebben, als Hij alleen maar door de deur kon komen.

⁸⁹ Er zou geen . . . deze meneer zou niet in een rolstoel zitten, die dame zou daar niet zitten; u daarachter met kanker, hartproblemen, kreupel, blind: het zou gewoon onmiddellijk gebeuren als Christus door de deur kon komen en zeggen: “Dit is Mijn Woord en Mijn Geest; Ik sta en klop.” [Broeder Branham

klopt twaalf keer op de preekstoel—Red.] Hij probeert binnen te komen.

⁹⁰ Wat doen wij? Laten de wereld Hem weghouden: onze theologieën; ons lidmaatschap; een heleboel dingen die onze kerken leren, dat die dingen er niet meer zijn. Nou, uw kerk heeft gewoon de deur van het geloof nog niet geopend. De Bijbel zegt: “Hij is dezelfde gisteren, vandaag en in eeuwigheid.” Dat is wat Hij aan u wil bekendmaken.

⁹¹ En als Hij dan in dat gedeelte komt, is er nog een deur waar ik het met u over wil hebben; dat is de deur van uw ogen. Weet u, een man kan blind zijn en het niet weten: geestelijk blind. [Lege plek op band—Red.

“ . . . dan, als ik een ongelovige ben, sla mij dan blind.”

Ik zei: “U bent reeds blind.”

Hij zei: “Nou, sla mij dan blind, zoals Paulus deed.”

Ik zei: “Ik ga tegen u hetzelfde zeggen als wat mijn Heer tegen uw vader zei: ‘Ga weg, achter mij, Satan.’” Zie?

En hij zei: “Ik wil u iets vragen. Als u mij blind slaat . . .”

Ik zei: “Meneer, u bent nu blind.”

Hij zei: “Ik zie even goed als u.”

⁹² Ik zei: “Wat zegt u?” Eh-hm. “Dat kunt u niet.” Ik zei: “U bent blind, geestelijk blind, wat tien miljoen keer erger is dan lichamelijk blind.” Als ik een van beide blind moet gaan, God, laat me het daglicht niet meer zien, om blind te zijn voor Christus en de Schriften, want ik zal hoe dan ook ogen hebben.

⁹³ Zoals de blinde profetes het in de tempel was, Anna, die door de Heilige Geest kwam en tot het Christuskind kwam, geleid werd, blind, door die ontmoetingsplaats van al die mensen en zij stond en profeteerde over Jezus; toen Simeon, geleid door de Heilige Geest, de tempel in: zonen en dochters van God worden geleid door de Geest van God.

⁹⁴ Wat dan met Gehazi en Elisa, toen ze in Dothan waren? En het Syrische leger was erachter gekomen dat, ze dachten dat hij in Dothan was, en die nacht legerden ze zich rondom de stad. En toen de dienaar de volgende ochtend wakker werd, Gehazi, keek hij naar buiten en zag heel het Syrische leger. En hij zei: “O, mijn vader,” hij zei, “de Syriërs zijn overal om ons heen.”

⁹⁵ Hij zei: “Maar die bij ons zijn, zijn meer dan die bij hen zijn.” Die oude profeet stond daar net zo ernstig en koel: “Er zijn meer bij ons dan bij hen.”

En Gehazi keek om zich heen; hij zei: “Ik zie niemand.”

⁹⁶ En God zei: “Heer,” of Elisa zei: “Heer, open de ogen van deze jongen, zodat hij kan zien.” En toen zijn ware zicht tot hem kwam, waren er wagens van vuur overal rondom die oude

profeet, en de bergen stonden in vuur en vlam, en wagens van vuur.

En hij liep de stad uit, recht naar de hoofdaanvoerder, en sloeg hem blind, en het hele leger blind. De Bijbel zei “dat ze blind waren.”

En toen zei hij: “Wie zoekt u? Elisa?”

Zei: “Ja, meneer. We zijn op zoek naar hem.”

⁹⁷ Zei: “Kom, en ik zal u laten zien waar hij is.” En het was Elisa die met hen sprak. Dat is de slechte blindheid. Hij zei: “Kom hier, ik zal u laten zien waar hij is. Kom, volg mij.” En Elisa leidde het hele Syrische leger, ze keken naar elke boom, keken naar iedereen, keken naar Elisa, maar nog, blind.

Gezegend zij de naam van de Heer. God, open onze ogen.

Blind, en weten het niet.

⁹⁸ En hij ging rechtstreeks in de . . . onder . . . van de Israëlieten, waar ze in een hinderlaag lagen. En toen draaide hij zich naar hen om en hun ogen werden geopend en zagen dat het Elisa was. Blind, keken naar alles, perfect gezichtsvermogen, en nog beseften ze niet dat dat Elisa was.

⁹⁹ Had Jezus niet twee van zijn discipelen de hele dag blind, totdat Hij binnenin kwam en een wonder verrichtte, net zoals Hij het deed voor zijn kruisiging? En hun ogen werden geopend.

¹⁰⁰ O, kon God maar in onze ogen komen, en ons Zijn tegenwoordigheid en Zijn heerlijkheid laten zien, en de manifestatie van Zijn Geest, maar we zijn blind. Ongetwijfeld dat mensen, als onze ogen open zouden gaan in deze samenkomst hier vanavond: Christus is hier, Hij beloofde dat Hij zou zijn “waar twee of drie waren samengekomen.”

¹⁰¹ En nu, let op: blind, dat deurtje voor uw ogen. Maar weet u, de Bijbel zei, tegen deze gemeente, Hij zei: “Omdat u zegt: ‘Ik ben rijk, en ik heb mij verrijkt met goederen . . .’” (Is dat de toestand van de gemeente vandaag? Zo rijk als nooit tevoren.) “Ik heb mij verrijkt met goederen, en ik heb aan niets gebrek.” We hebben de beste voorgangers, we hebben de beste geleerden, we hebben het beste onderwijs dat we ooit hebben gehad, we hebben de beste gebouwen die we ooit hebben gehad, we hebben de beste theologen die we ooit hebben gehad: en meer zonde dan we ooit hebben gehad. Hij zei: “Omdat u zegt, dat u rijk bent en verrijkt met goederen; en gij weet niet” (Luister, ik citeer de Schrift, drie verzen vóór de tekst die ik heb gelezen.) “dat gij zijt ellendig, jammerlijk, arm, blind en naakt; en gij weet het niet.”

De Heilige Geest zei dat dit de toestand van deze gemeente in deze tijd zou zijn. Hoe komt u daar omheen?

¹⁰² “Naakt, ellendig, arm; terwijl u zegt: ‘Ik ben rijk.’” Arm: o genade, de kerk is bloedarm; het is het armste dat ze ooit geweest

is. Ellendig: met zelfingenomen vodden aan, van een of andere denominatie. “Arm, jammerlijk, ellendig, naakt, en blind,” (Let nu op het volgende citaat.) “en weten het niet.” Ik lees dit uit de Schrift, dat zegt dat dit gemeentetijdperk in deze tijd in die toestand zou zijn: “Blind, en weten het niet.”

¹⁰³ Nu, als een man op straat was, een arme man, en hij naakt was, koud, jammerlijk, ellendig, blind; als hij het wist, zou hij zichzelf helpen. Maar over een zielig geval gesproken: als een man in die toestand is en het niet weet, en geen hulp wil aanvaarden. Wat als er zo’n man op straat zou lopen? En de politie van de stad zou er komen. Iemand zou de politie roepen. Zij zouden zeggen: “Meneer, u—u—u—u. . . we moeten u inrekenen.”

“Haal uw jas van me af.”

¹⁰⁴ “Nou, we—we gaan u inrekenen. We—we gaan u geen kwaad doen, we proberen u te helpen. We zijn agenten van de stad. We hebben hier een liefdadigheidsinstelling, we kunnen voor u zorgen, en u voeden; en u ziet er zo mager uit, en—en uw lichaam is ontbloot, en—en u bent in zo’n toestand.”

“Ik weet waar ik sta. Ga bij me vandaan!” U kan niet veel doen voor zo’n kerel, of wel?

En zo is de kerk, ZO SPREEKT DE HERE: naakt!

¹⁰⁵ Maar wat zegt de kerk? De kerk zei: “Ik ben rijk, verrijkt met goederen, ik heb niets nodig.” Daar is het antwoord van de kerk. Ziet u die krankzinnigheid, geestelijk gesproken, van de kerk?

¹⁰⁶ Wat zou een politieagent, wat zou een . . . ? Een man die naar buiten rent, niet eens een agent, een man des huizes, zegt: “Kom binnen, meneer, ik neem u in huis, u zult mijn broeder zijn. Ik—ik zal u wat te eten geven, ik zal u kleren geven.”

En hij zegt: “Ga van mij weg!” Wat gaat u met zo iemand doen?

¹⁰⁷ Wel, wat moet een man doen die het volle Evangelie predikt zoals het in de Bijbel geschreven staat, en men wil het niet aannemen? Maar u moet het hoe dan ook prediken. God zei: “Doe het.”

¹⁰⁸ “En weten het niet; blind, en weet het niet.” Dat is een ellendige gedachte: geestelijke blindheid. Ik heb liever een man aan elke kant van mij die mij leidt, lichamenlijk blind, dan geestelijk blind te zijn.

¹⁰⁹ Nu, toen we opgroeiden in de bergen in Kentucky, waar ik geboren ben, hadden we kleine oude houten dakspanen en Mama nam ons in de avond op en (wij kleine kinderen) en we sliepen op een stromatras met een veren bed er bovenop. En ze hadden geen dekbedden, en ze legden er gewoon een stuk doek overheen zodat de sneeuw die ’s nachts viel niet in onze kleine gezichtjes zou komen. We waren toen met ongeveer vijf kleine Branhams, en ze

stopten ons allemaal in het bed, sommigen aan het voeteneinde en sommigen aan het hoofd; we hadden er maar één.

¹¹⁰ En de koude bries die door de kieren van het huis ging, stopte “kou” in onze ogen. En ’s morgens, als mama ons kwam halen, soms moest ze ons oppakken en het . . . we hadden, wat we in het zuiden “zetsel” in onze ogen noemden. “Pus,” denk ik, zou de juiste naam zijn, zoiets: “kou.” En het zou de hele nacht in onze ogen zetten en onze ogen dichtplakken, en we konden niet zien.

¹¹¹ En nu, opa jaagde op wasberen. En als hij wasberen ving, haalde hij het vet eraf, en haalde het vet eruit en maakte wat ze wasbeer-vet noemen. Voor een Kentuckian was het een goed wondermiddel voor alles.

¹¹² En mama nam het wasbeer-vet, als onze ogen helemaal vol met pus waren, en ze ging het wasbeer-vet halen en zette het op de oude kachel, en, kleine oude trede, wat wij “apen potkachel” noemen, en verwarmde het wasbeer-vet, en kwam en smeerde onze ogen ermee in totdat al die “kou” uit onze ogen was. Dan konden we zien.

¹¹³ Broeder, de kerk is in een koude tocht beland. Een stelletje theologen, niet mijn broeders kleinerend, maar ik ben verantwoordelijk voor God. Ik hou van mijn broeders, ik hou van elke kerk, maar het is in een tocht beland tussen, o, modernisme; en de geestelijke thermometer in de kerk is negentig onder nul gegaan. Ik vind het vreselijk om deze grote oude koude lijkenhuizen te zien, als u er binnengaat, doet het me denken aan een lijkenhuis.

¹¹⁴ Weet u, in een mortuarium nemen ze een dode man ernaartoe en balsemen hem om er zeker van te zijn dat hij niet weer tot leven komt. Ze stoppen meer in hem, meer dood in hem dan hij in zich had.

¹¹⁵ En zo doet u soms: naar deze lijkenhuizen gaan, en ze indocumeren u met een soort theologie die u dood houdt, (Dat klopt.) om er zeker van te zijn dat u geen “Amen” kan zeggen; om er zeker van te zijn dat u niet kan genieten van de Geest van God. En ze krijgen u daarin en ze hebben de kerk gevangen in deze moderne winden van heel de wereld en de dingen van de wereld, en het heeft uw ogen gesloten.

¹¹⁶ En broeder, er is ook meer dan wasbeer-vet nodig om ze te openen. Maar Jezus zei: “Ik raad u aan van mij te kopen goud, dat in het vuur gelouterd is; en wat ogenzalf te halen.” De Schrift zei dat Hij wat ogenzalf had: “En bestrijk uw ogen met ogenzalf, en open uw ogen, opdat uw . . . u moogt zien.”

¹¹⁷ Dat is wat wij vanavond nodig hebben, is wat olie van de Heilige Geest, om de binnenkant van ons hart te zalven, waar we vanuit zien, zodat we in staat zijn om te begrijpen. God heeft het hier in de vorm van de Bijbel, maar het heeft een beetje vuur nodig om het goed te laten lopen. Net als een locomotief op het

spoor: we bouwen de mooiste locomotieven, met mooie pluche stoelen, zetten iedereen erin, en maken ons klaar om te gaan; en dan blijkt dat er geen vuur in de kist zit, de locomotief wil niet rijden, kan niet eens de fluit laten klinken.

¹¹⁸ Dat is wat er vandaag met de gemeente aan de hand is. Wij hebben een—een echte, ouderwetse Pinksteropwekking nodig, een tijd die de ogen opent. Het probleem: God stuurt gaven en meer door het land, en wij zien het niet.

¹¹⁹ Wat zeggen ze, als ze Oral Roberts op de televisie zien, en de kleine zieke kinderen, of kleine kreupele, misschien, die genezen wordt in zijn samenkomsten, of A.A. Allen of—of een van de andere broeders? Wat zeggen ze ervan? Ze zeggen “dat het een telepathie is, of een—of een psychologie; ze zijn alleen—alleen geestelijk opgewonden.” Een dominee had het lef, van al de verschillende. . . Ik kan duizenden verklaringen van dokters enzovoort overleggen van mensen die stervend aan kanker lagen, kreupel waren, blind waren.

¹²⁰ En congreslid Upshaw hier dan? Zat zesenzestig jaar in een rolstoel. En hij stond in Billy Grahams bijeenkomst op de trappen van het Witte Huis en zong *Leunend op de Eeuwige Armen*.

¹²¹ Hij werd door God genezen in mijn samenkomst die avond in Californië, een plein-afstand van hem vandaan, bijna, toen ik hem zag en zei wie hij was en hem vroeg op te staan uit de rolstoel, voor de eerste keer dat hij op zijn voeten stond (hij was tachtig-nogwat jaar oud) sinds hij zeventien was. En hij rende naar het platform en raakte zijn tenen aan.

Congreslid William D. Upshaw: stelde zich kandidaat voor president in '26 en werd verslagen omdat hij tegen het legaliseren van alcohol was.

¹²² En ik zei: “Meneer, ik weet niet wie u bent, maar u viel op een. . . van een oude hooiberg en raakte een hooirek. U bent kreupel sinds u een kleine jongen was.”

Hij zei: “Dat klopt.”

Ik zei: “Ik zie dat u. . . ze boorden gaten in het huis, zodat uw bed zou. . . het lopen over de vloer, de trillingen, deed pijn aan uw rug.”

“Dat is juist.”

¹²³ En ik zei: “U bent een groot man geworden.” Hij was voorzitter van de Southern Baptist Convention. En ik zei: “Dan bent u een groot spreker geworden, en u komt van het Witte Huis.”

¹²⁴ Meneer Baxter bracht een verlengde microfoon naar achteren om te zien wie het was. Hij rende terug naar mij, hij zei: “Dat is. . . weet u wie dat is?” Zei: “Dat is congreslid Upshaw.”

Ik zei: “Nooit van mijn leven van gehoord. Ik weet niets van politiek.”

Dus ze zeiden, of hij zei: “Hij zei, wil met u praten door deze microfoon.”

Hij zei: “Mijn jongen, hoe wist u dat ik in die conditie was?”

Ik zei: “Meneer, ik kan alleen zeggen waar ik naar kijk.”

¹²⁵ En ongeveer op dat moment keek ik hierheen: Ik zag een dokter met een schildpadbril op, zo'n doktersjas, die een klein kleurling-meisje opereerde, en het verlamde haar. Ik zei: “Ik zie een man voor me staan, met een schildpadbril. Hij is een dokter. Hij heeft een klein kleurling-meisje geopereerd, ongeveer vier jaar oud, en het heeft haar verlamd.”

¹²⁶ En ongeveer op dat moment, ongeveer drie keer de afstand van dit gebouw, liet een typische oude tante Jemima, met die grote zwarte, dikke wangen, een gil horen; en ze had een brancard; hier kwam ze. “Dat was mijn baby,” zei ze. U kon haar niet weghouden. Zestien zaalwachters konden haar niet tegenhouden; ze sloeg ze gewoon links en rechts, die grote, dikke armen die gingen.

En ik zei: “Nu, stop, dame.” Ik zei: “Heeft u een gebedskaart?”

Ze zei: “Nee, meneer. Ik heb geen gebedskaart;” zei, “ik kom hier net binnen, maar dat is de dokter-man die twee jaar geleden mijn baby heeft geopereerd.”

Ik keek neer op de baby. De stagiair, of de man met de ambulance, was er. Ik zei: “Dat is de baby.”

Ze zei: “Zal mijn baby beter worden?”

¹²⁷ Ik zei: “Tante, ik weet het niet. Het enige wat ik kan doen, is zeggen wat ik zie.” Ze zei . . . Ik zei: “Ik bid gewoon, God, op een of andere manier. Uw geloof heeft Hem geraakt, ik heb u nooit gezien.”

En het oude congreslid zei: “Meneer, zal ik beter worden?”

Ik zei: “Ik kan het u niet zeggen, meneer. Ik weet het niet. Ik kan alleen zeggen wat ik zie. Als God zo dicht bij u is, dan heeft Hij er zeker een bedoeling mee.”

Ik zei tegen mijn broer: “Breng de volgende patiënt.” En er kwam een vrouw aan.

¹²⁸ En terwijl ik dat deed, keek ik, en daar was dat kleine kleurling-meisje, dat door een straat of een steegje liep, met een kleine pop in haar armen, de pop wiegend. Broeder, er waren niet genoeg demonen uit de hel die het toen hadden kunnen stoppen. God had het gezegd. Ik zei: “Tante, de Here God heeft uw gebed verhoord, en uw kleine baby is genezen.” Ze zat op haar knieën, huilend, en trok de aandacht. En ik zei: “Uw kleine meisje is genezen.”

Ze zei: “O, parson, zal . . .?” *Parson* is een “predikant” in het zuiden. Zie? En zei: “Zal—zal mijn baby leven?”

Ik zei: “Het is nu op dit moment genezen.”

¹²⁹ Rond die tijd stond het kleine meisje op, zei: “Kijk eens hier, mama!” En ze sprong overeind op haar voeten. En vrouwen vielen zo flauw; en we zorgden ervoor dat ze allemaal stil hielden. En haar moeder had het kleine meisje bij de hand genomen en liep door een lang gangpad door die lange plaats, zo. En de—de begrafenisondernemer nam zijn brancard en ging de andere kant op.

¹³⁰ Begon naar het—het kleine meisje te keren, of naar de dame die daar stond; ik keek: over het podium ging, vóór me, en daar ging die oude man met een gestreept pak aan, tweekleurig, bruin, gestreept pak, met een kleine hoed zoals u daar ziet liggen. Hij is degene die ze aan mij geeft. En hij liep over dit . . . over het podium als een schaduw, lichtte zijn hoed naar iedereen, op die zuidelijke manier van doen, zo, terwijl hij boog.

¹³¹ Ik zei: “Congreslid.” Hij had een blauw pak aan en een rode stropdas; zoals jullie politici weten, was dat zijn manier van kleden. En ik zei: “Het lijkt erop dat God u genezen zou hebben toen u zeventien jaar oud was, toen uw botten nog helemaal, veel calcium hadden. Maar hier wachten tot u vierentachtig bent voordat Hij u geneest?”

Hij zei: “Mijn zoon, bedoelt u dat God mij zal genezen?”

Ik zei: “Meneer, heeft u een—een bruin pak, donkerbruin, met een lichte streep erin?”

Zei: “Heb er gisteren net een gekocht.”

Ik zei: “U draagt een kleine soort cowboy hoed, nietwaar?”

Hij zei: “Ja, meneer, dat klopt.”

Ik zei: “In de naam van de Here Jezus, kom overeind uit die rolstoel en kom hier.”

Hij zei: “U bedoelt dat ik kan opstaan?”

Zijn vrouw rende naar zijn voeten, zo, en zei: “O, lieverd, je zult vallen.”

Hij zei: “Als die man mij kon vertellen . . .” Zei: “Dr. Roy Davis wijdde u in de Baptistenkerk, nietwaar?”

Ik zei: “Ja.”

¹³² Zei: “Hij was degene die mij hierheen stuurde.” Hij zei: “Als God u heeft laten weten hoe ik gewond ben geraakt, ja, dan kan ik uit deze stoel komen.” En eruit kwam hij en rende naar het platform en raakte zijn tenen aan en net zo lenig als een zestienjarige jongen.

Congreslid Upshaw, op Billy Grahams bijeenkomst in Washington DC, stond op de trappen en zong *Leunend op de Eeuwige Armen*.

¹³³ En, wat? “Blind.” O, dat ellendigheid. “Blind.” Dat had de wereld moeten doen schudden. Wat is het? Ze zijn “blind en weten het niet,” zelfingenomen, “met een schijn van godsvrucht, maar de kracht daarvan verloochenend.” De Bijbel zei dat het in de laatste dagen zou zijn: “Blind.”

¹³⁴ O God, vanavond, bid ik U, Heer: breng oogzalf; open de ogen van de mensen zodat ze kunnen zien dat Jezus nog steeds leeft en regeert, en alomtegenwoordig is, hier is.

U mensen hebt zoveel gezien tot het gewoon voor u is geworden: dat is wat het probleem is.

¹³⁵ Een oude man zei eens: “Ik geloof dat ik naar de zee zal gaan om de schoonheid te zien. Ik heb de zee nog nooit gezien.” En hij zei: “Ik wil de lucht ruiken, die zoute bries. Ik wil de meeuwen horen als ze door de lucht schreeuwen, en de grote zilte golven zien als ze opspringen om de blauwe luchten te weerkaatsen in het zoute water.”

¹³⁶ En onderweg kwam hij een zeeman tegen, en de zeeman zei tegen hem (ze noemen de zeeman een “zeebonk”) en hij zei: “Waar gaat u heen, mijn goede man?”

¹³⁷ Hij zei: “O, vriendelijke heer, ik zie dat u een man van de zee bent;” hij zei, “ik ga naar de zee. Ik verlang ernaar om geïnspireerd te worden door haar schoonheid. Ik verlang ernaar om haar grote witte golven te zien stromen; ik heb ze nog nooit gezien, ik heb alleen foto’s gezien. Ik verlang ernaar om de bries van het zout te ruiken. Ik verlang ernaar om het gebrul aan de kust te horen.”

¹³⁸ En de zeeman zei: “Ik zie er niets opwindends aan. Ik ben op zee geboren.” Ziet u, het was zo gewoon voor hem geworden, tot er geen sensatie meer in zat.

¹³⁹ En ik ben bang dat Amerika zoveel dingen heeft gezien en hun rug heeft toegekeerd, totdat er geen sensatie meer in zit. Nu, ik heb het nu tegen u Pinkster en Volle Evangelie mensen. U heeft de Here God zichzelf zien openbaren en de dingen zien doen die Hij zei dat Hij zou doen totdat het zo gewoon is geworden, tot er geen sensatie meer in zit.

God, schud ons vanavond.

¹⁴⁰ God is zo goed voor u mensen. En u mensen die het Volle Evangelie zijn en de hele Bijbel geloven: God heeft zoveel wonderen gedaan en zoveel dingen voor u gedaan, Hij is zo goed geweest, maar u herkent het niet. Word wakker! Doe uw ogen open! Hij staat en klopt, [Broeder Branham klopt op de preekstoel—Red.] en probeert binnen te komen, om u te beheersen, om u te maken tot wat u zou moeten zijn, om de

wereld van u weg te nemen, en om u nieuwe schepselen van Hem te maken. Dat is waarom Hij u de dingen geeft die Hij u gegeven heeft.

¹⁴¹ Helemaal in het zuiden was er eens een oude neger. En hij was een aardige oude man, maar hij wilde gewoon niet met God in het reine komen.

En zijn voorganger, een vriend van mij, hield van jagen. Ik ging altijd jagen met die oude voorganger.

¹⁴² En ouwe “Gabe” noemden we hem, zijn naam was Gabriël; maar hij wilde de Heer gewoon niet dienen. En hij had een goede vrouw, en ze bad voor ouwe Gabe, dag en nacht. De pastor sprak met hem, preekte preken en alles. En ouwe Gabe bleef gewoon weg van de kerk en ging dobbelen op zondagochtend en ging vissen of zoiets. Hij wilde het gewoon niet goedmaken met God, alhoewel hij beweerde dat hij een lid was van de Baptistenkerk.

¹⁴³ Op een dag waren hij en de voorganger aan het jagen. En ouwe Gabe kon de zijkant van een schuur niet raken, hij zou—hij zou gewoon, een vogel zou deze kant opvliegen en hij zou in welke richting ook kunnen schieten, hij kon gewoon niets raken. Dus, die dag hadden ze allebei een fantastische dag gehad en ze waren gewoon beladen met eekhoorns en konijnen en prima smakende vogels enzovoort. En ouwe Gabe had zo’n lading, dat hij het nauwelijks kon dragen, terwijl hij achter de oude voorganger aan stapte. Ze kwamen langs een oud vertrouwd pad, en de zon ging onder in het westen.

En broeder, zuster, als er ooit een tijd was dat de zon onderging, over de beschaving, dan is het nu.

¹⁴⁴ En na een tijdje, terwijl de voorganger zijn weg vervolgde over dit vertrouwde pad, dit zekere pad, voelde hij iets hem aanraken op de schouder. Hij keek om, en ouwe Gabe, de tranen rolden over zijn zwarte wangen. Hij zei: “Voorganger, morgenochtend is het zondag.”

Zei: “Ja, Gabe, wat is er aan de hand?” Hij stopte, draaide zich om.

¹⁴⁵ Hij zei: “In de ochtend, zal ik naar uwe kerk komen. Ikke ga gedoopt worden. Ikke ga naar de altaarbank. Ikke ga mezelf goed maken, voor God. Ikke ga me een stoel zoeken, en daar zal ik elke dienst zijn totdat God mijn ziel thuishaalt.”

¹⁴⁶ En de ouwe, trouwe, kleurling-voorganger zei: “Gabe, je weet dat ik—dat ik daar blij om ben.” Hij zei: “Ik—ik—ik heb het geprobeerd. En je vrouw gaat zo blij zijn, en de hele gemeente zal zo blij zijn,” zei, “en al je kennissen zullen ook blij zijn, Gabe.” Maar, zei: “Welke preek heb ik nou gepreikt, Gabe, of wanneer heb ik voor je gebeden, dat het deze plotselinge verandering heeft veroorzaakt? Ik zou graag willen weten wat het heeft veroorzaakt.”

¹⁴⁷ Hij draaide zich om en keek weer naar de zon. Hij zei: “Voorganger, ik waardeer zeker elk gebed dat jullie allemaal hebben gebeden en—en elke preek die u predikte. Maar weet u, ik heb net ingezien hoe goed Hij voor mij is.” Hij zei: “Voorganger, u weet dat ik niets kon raken;” zei, “ik doe er goed aan om ons twee of drie vogels per jaar te bezorgen;” en zei, “hier ben ik gewoon overladen met wild.” Hij zei: “Voorganger, weet u, Hij moet wel van me houden, anders had Hij het me niet gegeven.”

Hij zei: “Dat klopt, Gabe.”

¹⁴⁸ En ik vraag me gewoon af vanavond of wij, als Amerikanen, ik vraag me af of . . .? Het is geweldig om zelfs maar in leven te zijn. Maar beseft u niet dat Hij van u moet houden, anders zou Hij u deze opwekkingen niet geven? Beseft u niet dat Hij van u moet houden, anders zou Hij Zijn Zoon niet sturen om Zijn tegenwoordigheid, Zijn wezen te manifesteren? Weet u niet dat Hij van u moet houden, anders zou Hij u niet redden, zou Hij u niet genezen, zou Hij u deze samenkomsten niet sturen?

Hij staat aan de deur en klopt, dagelijks, met allerlei goede dingen, en we wijzen Hem voortdurend af.

Laten we onze hoofden een moment buigen. [Lege plek op band—Red.]

¹⁴⁹ . . . Dat u een bevoorrecht persoon bent, om in deze dag te leven? Grote mannen, Sankey, Moody, Knox, Calvin, Finney, allemaal hebben ze verlangd om deze dag te zien, dat wanneer Jezus zou komen, en de werken zou doen die Hij eens deed. Profeten en grote mannen hebben naar deze dag uitgezien, en u hebt ernaar gekeken, maar u heeft een geestelijke verkoudheid opgelopen, en uw ogen zijn gesloten.

¹⁵⁰ Als er zo iemand hier is, wilt u uw hand opsteken, de laatste van deze opwekking nu? [Lege plek op de band—Red.] . . .? . . . neem volledig bezit van mijn leven. Wilt u uw hand opsteken, gemeentelid, wie u ook bent? God zegene u. Dat is goed, overal rondom. “Ik zal U binnenlaten, Heer. Ik beloof dat U mijn Heer kunt zijn. U kunt over mijn leven regeren. U kunt alle dwaasheid van mijn leven hebben, neem het weg, Heer, kom gewoon binnen, ik wil dat U hier in mijn hart bent. Ik wil dat U mij beheerst, mijn emoties beheerst, mijn gewoonten beheerst, mijn trots beheerst: ‘O, ik denk dat ik iemand ben,’ Heer. ‘Ik kan hier op straat gaan en op en neer over de straat tippelen.’ Neem het weg, Heer.”

¹⁵¹ Steek nu uw hand maar naar Hem op terwijl u uw hoofden gebogen hebt. God zegene u, jongedame. Dat is goed. Ik vind het fijn om die jonge mensen te zien beginnen, jonge meid. Op het balkon? Eh-hm. God zegene u. Balkon aan de achterzijde? Steek gewoon uw hand op voor Hem; als u het echt meent, zal God het aannemen. Natuurlijk, als u blind bent, is het gewoon jammer. Jammer dan. Balkon aan de rechterkant? God zegene u. Dat is goed. Jongeman, u heeft misschien veel grote dingen gedaan,

maar dat is het grootste wat u ooit hebt gedaan. Groot aantal handen is omhooggegaan. Zijn er nog enkelen meer voordat we bidden? Ik wil voor u bidden. Zeg: “Broeder . . .” [Lege plek op de band—Red.]

¹⁵² . . . Moment zal bepalen wat er gaat gebeuren. Ik heb van U gesproken, want dit is achtentwintig jaar, sinds een jongen, dat ik beweer dat U gisteren, vandaag en voor altijd dezelfde bent, dat U niet verandert. De Bijbel zegt dat U dezelfde blijft, dat U niet dood bent, het graf kon U niet vasthouden. U verrees op de derde dag, op de eerste Paasmorgen, en bewees Uzelf levend voor de mensen, en droeg hen op om de hele wereld in te gaan en dat U met hen zou zijn tot het einde van de wereld. En U zei: “De dingen die Ik doe, zult u ook doen.” En U zei: “Ik kan van Mijzelf niets doen, totdat Ik het eerst de Vader zie doen; dan doe Ik wat de Vader Mij laat zien te doen.” En we volgen U door de Schrift heen en zien dat het telkens was wat de Vader U liet zien om te doen.

¹⁵³ De mensen raakten Uw kleed aan, en door de kracht van God draaide U hen om en vertelde hen wat er mis was en hun toestand. Wij danken U, Heer. U beloofde om door te gaan; dat U de Wijnstok was, en wij de ranken. Heer, de wijnstok draagt geen vrucht, het is de rank. Dus beweeg vanavond door ons, Heer, ieder van ons. Ik realiseer me dat als U één persoon hier zou zalven, en de rest niet, het weinig goeds zou doen. Heer, zalf ons allen—allen, open onze ogen, Heer, dat we kunnen zien dat U bent opgestaan uit de dood, en hier in de vorm van de Heilige Geest bent, niet een ander persoon, maar dezelfde Persoon: God, in de vorm van de Heilige Geest, genaamd “God, de Heilige Geest.”

¹⁵⁴ O Vader, sta toe dat dit zo is. U kwam en woonde eens in een menselijk lichaam, Uw Zoon, een zuiver, maagdelijk geboren lichaam, opdat U, door dat Heilig Bloed, de cellen zou breken en de aanbieder nu een toegang tot U zou bieden. En door die gebroken bloedcel worden wij gereinigd van onze onreinheid, en maken wij een vat voor het gebruik van de Meester. “Door genade zijn wij gered.”

¹⁵⁵ En nu, Vader, bidden wij dat U op ons neerziet en ons vergeeft en onze ogen opent opdat wij Uw verzezen Wezen mogen zien; opdat wij vanavond van hier mogen gaan, dit wetende: dat elke steen die omgedraaid kon worden, dat wij dat gedaan hebben, om een ouderwetse opwekking te zien in deze staten van New England onder deze wonderbare mensen van U.

In Jezus' naam bied ik U deze dienst aan. Amen.

Nu beginnen we vanavond; en ik wil dat iedereen eerbiedig is, het maakt niet uit wat uw toestand is, welke problemen u hebt, geloof gewoon; bid, geloof.

Visioenen genezen u niet. U kunt niet genezen worden door een visioen.

¹⁵⁶ Ten eerste wil ik u iets vragen: Hoevelen weten in deze—in deze groep mensen, dat Christus niemand genas totdat de Vader, God, Hem een visioen liet zien over wat Hij moest doen? Hoeveel weten dat de Schrift dat zegt? Bijna honderd procent.

¹⁵⁷ Vervolgens, toen Hij op aarde was, hoe maakte Hij zichzelf bekend als de Zoon van God (aan het Joodse ras, vergeet dat nooit), wat deed Hij om zichzelf bekend te maken als de Zoon van God aan het Joodse ras? Er kwam een man tot Hem onmiddellijk nadat Hij gezalfd was met de Heilige Geest (Johannes, het 1e hoofdstuk) en hij was een visser, onwetend en ongeleerd, kon niet eens zijn eigen naam schrijven. En zodra zijn broer hem in de tegenwoordigheid van de Here Jezus had gebracht, zei Jezus tot hem: “Uw naam is Simon, en uw vaders naam is Jonas; voortaan zult gij Simon heten.” Hoevelen weten dat dat de Schrift is? Wat dacht die man wel? Hoe kende Hij hem? Dat was Zijn manier om zichzelf bekend te maken, want Hij had gezegd: “Ik doe nu niets totdat Ik de Vader het eerst zie doen,” Johannes 5:19, “niets.” Hij kon niet liegen en God zijn, Hij moest de waarheid zeggen. Dus zei Hij: “Ik doe niets totdat de Vader het Mij eerst laat zien.”

¹⁵⁸ Dan zien we dat een andere man zich de volgende dag bekeerde, en hij ging helemaal om een berg heen, vijftien mijl, en hij vond een echt trouw kerklid onder een boom aan het bidden, een goede man. En hij bracht hem terug, zei: “Kom kijken wie we gevonden hebben, Jezus van Nazareth, de zoon van Jozef.”

Hij zei: “Kan er iets goeds uit Nazareth komen?” Zie, omdat het niet aangesloten was bij zijn kerk, wilde hij het niet geloven.

Hij zei: “Kom en zie.” Dat is de beste manier. Ga niet thuis zitten en bekritisieren, kom gewoon zelf kijken; onderzoek het met de Schrift.

¹⁵⁹ En dus toen hij er aankwam, ongetwijfeld had Filippus hem verteld wat Jezus had gedaan met die oude visser die niet eens een bonnetje voor zijn vis kon ondertekenen. En toen hij voor Jezus stond, de eerste keer dat Jezus de man ooit zag; Hij zei: “Zie, een Israëliet, in wie geen bedrog is!”

¹⁶⁰ Nu, niet door zijn kleding, ze waren allemaal gelijk gekleed. Hoe een—een *Israëliet*, dat betekende dat hij een, wij zouden een “gelovige” zeggen. En *geen bedrog*: een “zuivere, eerlijke, heilige” man.

“Zie, een Israëliet, in wie geen bedrog is!”

Hij zei: “Rabbi, wanneer heeft u mij dan ooit gekend?”

¹⁶¹ Hij zei: “Voordat Filippus u riep, zag Ik u toen u onder de boom zat.” Klopt dat? Hoe zag Hij hem vijftien mijl verderop de dag ervoor, onder een boom? Welke ogen! De Vader had het Hem laten zien.

En hij zei: “Rabbi, U bent de Zoon van God; U bent de Koning van Israël.”

Jesus zei: “Omdat Ik u dat gezegd heb, heeft u geloofd, dan zult u groter zien dan dit.”

Maar er waren mensen die erbij stonden die zeiden: “Die man heeft gewoon een duivelse geest; hij leest hun gedachten, hij is een waarzegger.”

¹⁶² Jesus zei: “Ik zal u dat vergeven; maar” (met zoveel woorden) “op een dag zal de Heilige Geest komen, naar de heidense mensen, en Hij zal hetzelfde doen als wat Ik doe, en één woord ertegen zal nooit vergeven worden, in deze wereld, of de wereld die komen gaat.” Hij ging verder. Dat was een Jood.

¹⁶³ Nu onthoud, Hij deed dat nooit voor een heiden, in de hele Bijbel niet. Dat is de manier waarop Hij zich bekendmaakte de Zoon van God te zijn. Zie, Hij had nog nooit met de heidenen te maken gehad. Dus Hij ging, één dag, langs de Samaritanen en een mooie jonge vrouw kwam naar de put om wat te drinken te halen. Iedereen was weg van de put, behalve Jesus. En toen de vrouw daar dan kwam, Hem zag, en ze begon de pot te laten zakken om het water te halen.

En zei: “Breng Mij te drinken, vrouw.”

Zij zei: “Wel, wij hebben hier rassenscheiding. Het is niet gebruikelijk voor jullie Joden om Samaritanen zo iets te vragen; ik ben een vrouw van Samaria.”

Hij zei: “Maar als u wist tot Wie u sprak, zou u Mij om drinken hebben gevraagd.”

¹⁶⁴ Ze begonnen te spreken over waar ze moesten aanbidden, totdat Jesus ontdekte waar haar probleem lag. Weet iemand wat haar probleem was? Ze was vijf keer getrouwd geweest, zes keer. Dus, Jesus zei: “Ga uw man halen en kom hier.”

Ze zei: “Ik heb geen man.”

Hij zei: “Dat klopt: u hebt er vijf gehad; en degene met wie u nu leeft is niet uw man.”

¹⁶⁵ Nu, wat zei zij nu? Zei ze: “U bent een boze geest die dat doet”? Ze draaide zich om en ze zei: “Heer, ik bemerk dat U een profeet bent.” Wie was “die profeet”? Mozes zei: “De Heer uw God zal een profeet doen opstaan.” Ziet u? Ze zei: “Want, Heer, ik bemerk dat Gij een profeet zijt. Wij (wij Samaritanen), wij weten wanneer de Messias komt, die de Christus wordt genoemd, wanneer Hij komt, zal Hij ons deze dingen verkondigen. Maar wie bent U?”

¹⁶⁶ Hij zei: “Ik ben Hem die met u spreekt.” Zij rende de stad in, en zei: “Kom, zie een Man die mij de dingen heeft verteld die ik heb gedaan. Is Dit niet de Messias?”

¹⁶⁷ Als dat dan het teken van de Messias was, aan de Jood, en de Samaritaan: Cham, Sem en Jafeths volk is alles wat er overgebleven is, Jood, heiden en Samaritaan.

¹⁶⁸ En nu hebben we tweeduizend jaar gemeente gehad: God heeft de heidense bruid geroepen, door de Finney en de Sankey en de, enzovoort, het tijdperk. Nu zijn we aan het einde van het heidense tijdperk, aan het einde van de tijd, zoals ik gisteravond over sprak: op elk moment kan er iets gebeuren.

¹⁶⁹ De wereld is nerveus: u hoorde de toespraak van de president gisteren en wel, we weten gewoon niet wat er gaat gebeuren; het zou voor de ochtend kunnen gebeuren. Spoetniks in de lucht en Jezus zei dat het zo zou zijn: en alles, de hele wereld beeft, mensen sterven met hartfalen, perplexiteit van tijden en spanning tussen de naties.

¹⁷⁰ En op *die* dag beloofde Hij terug te komen, en te doen zoals Hij toen deed: “Nog even, en de wereld zal Mij niet meer zien; maar gij zult Mij zien, want Ik zal bij u zijn. De werken die Ik doe, zult gij ook doen.”

Nu, Hij kan zich niet op die manier aan de Joden en aan de Samaritanen bekendmaken en de heidenen erbuiten laten. Dus *dit* is de dag.

¹⁷¹ Nu voor u daarbuiten, voordat we beginnen te bidden: Er was eens een vrouw waar Hij geen visioen voor had, totdat zij kwam en Zijn kleed aanraakte. Ze had een bloedvloeïng. Ze rende het publiek in, omdat ze in haar hart zei: “Ik geloof dat die Man een Heilige Man is; en als ik Hem kan aanraken, zal ik genezen worden.” De dokters hadden vele jaren gefaald, achttien jaar, ongeveer. Dus zij rende het publiek in nadat ze Hem had aangeraakt.

Jezus stopte en zei: “Wie raakte mij aan?”

En Petrus zei: “Wel, iedereen raakt U aan.”

¹⁷² Hij zei: “Maar Ik werd zwak; kracht is van Mij uitgegaan.” En Hij keek rond over het publiek, totdat Hij de kleine vrouw vond. En Hij vertelde haar haar probleem en dat haar geloof haar gezond had gemaakt. Weet u dat dat de Bijbel is?

¹⁷³ Zegt de Bijbel “dat Hij vandaag, gisteren en voor immer dezelfde is”? Zegt de Schrift “dat Hij een Hogepriester is, op dit moment, die aangeraakt kan worden door het medevoelen van onze zwakheden”? Als Hij een Hogepriester is, en aangeraakt kan worden door het medevoelen van onze zwakheden, en dezelfde Hogepriester is, dezelfde Jezus, zou Hij dan niet op dezelfde manier handelen?

¹⁷⁴ Dus bidt u. U zonder kaarten, die niet op het podium zullen zijn, of met kaarten, waar u ook bent, bid gewoon en kijk deze kant op. En zegt u: “Here Jezus, ik ben ziek. Ik zal niet daar op het podium wezen.” En: “Bevestig vanavond Uw Woord aan mij.

Raak mijn lichaam aan. En laat mij weten, terwijl wij weten dat de Geest hier is, en Uw Geest zegt mij U te geloven, en Uw Geest is op broeder Branham: laat hem zich omkeren en tot mij zeggen, zoals U deed bij de vrouw bij de bron: ik zal U geloven; zoals U bij de vrouw deed die Zijn kleed aanraakte: ik zal U geloven.” Kijk of Hij de Hogepriester is.

¹⁷⁵ Nu, alstublieft, beweeg u niet voor de komende paar minuten. Dit zal aantonen of God leeft. Als dit niet waar is, dan is Zijn Woord niet waar; als dit waar is, dan is elk Woord waar.

¹⁷⁶ Hoe maakt u het, meneer? Nu, vlug, deze man hier, ik heb hem nog nooit gezien, ken hem niet. En als—als dat juist is, dat wij vreemden voor elkaar zijn, steek dan uw hand op; ik ken u niet, heb u nog nooit gezien, dit is onze eerste ontmoeting. En dan zou het net zijn als onze Heer, die Filippus vond, die Nathanaël kwam halen en hem bij Hem bracht. Nu, als ik zeg: “U bent ziek,” u de handen op leg, “ga, wees genezen”; zou u daaraan kunnen twijfelen. Maar als de Here God mij zal openbaren waarvoor u hier bent, of iets zal doen zoals Hij in de Bijbel heeft gedaan; dan is Hij—is Hij hier. Zie? Ik zou het niet zijn, want ik ken u niet.

¹⁷⁷ Ik ken niemand in dit gebouw behalve broeder Lloyd Sweet, dr. Vayle; Billy was hier, mijn zoon, ik denk dat hij weg is; maar, deze twee mannen die hier staan; deze zanger, die hier staat, ik ken zijn naam niet, maar hij was bij ons tijdens de vorige campagne. Voor zover ik weet is dat het, iedere persoon die ik ken in het gebouw. Maar God kent ons allemaal.

¹⁷⁸ Als de Here God dit wil doen, moet het een wonder zijn, want er bestaat geen manier ter wereld dat ik—ik het kan weten. Hier is mijn hand, mijn Bijbel; ik geloof niet in zweren, maar ik heb die man nog nooit in mijn leven gezien, de eerste keer dat we elkaar ooit hebben ontmoet, voor zover ik weet. En *hierbij*, over of het de waarheid is of ik u allen ken, u bent daar de getuige van: ik ken u niet. Maar God, die u wel kent, als Hij mij iets zal openbaren dat u weet dat ik niet weet als er iets met u zou zijn, dan zou u het recht hebben om te geloven, nietwaar? Hoevelen in het publiek zouden het accepteren? [Iemand zegt: “Alstublieft.”—Red.] (Dank u.)

Nu, Vader, het is aan U. Dit is Uw dienst. Ik wacht op U. Amen.

Zegt: “Waar wacht u op?”

¹⁷⁹ U heeft de foto gezien van deze Vuurkolom die de kinderen van Israël leidde. Toen het hier op aarde was, toen het in de brandende braamstruik was, was het Christus. Alle Bijbelleraren weten dat. Toen Hij hier op aarde was, zei Hij: “Ik was met . . . eer Abraham was, IK BEN.” De IK BEN was in de brandende struik. Hij zei: “Ik kwam van God, Ik ga naar God.” Hij kwam er uit een Vuurkolom, werd vlees gemaakt en woonde onder ons in de gedaante van Gods Zoon, de Christus, stierf,

werd begraven, stond weer op; en dezelfde Vuurkolom keerde terug, onder de naam van Jezus, de Heilige Geest. Op de weg naar Damascus werd Paulus neergeslagen, een Licht scheen in zijn gezicht.

Hij zei: "Saul, waarom vervolgt gij Mij?"

Hij zei: "Wie zijt Gij, Heer?"

Hij zei: "Ik ben Jezus."

¹⁸⁰ Is dat de Schrift? Welnu, als dit dezelfde Heilige Geest is, die in die dag was, dezelfde Jezus, zou dan niet dezelfde Wijnstok dezelfde vrucht dragen, als het dezelfde Wijnstok is? "Ik zal bij u zijn, in u."

Nu, God, open onze ogen, zodat we kunnen zien.

¹⁸¹ Nu, als ze mijn stem nog kunnen horen, tussen mij en de man komt dat Licht. Nu zie ik de man. Waar hij wil dat ik voor bid, hoofdzakelijk, is het gehoor, zijn oren, die doof worden. Dat is de waarheid. Ziet u, hij kan me nog steeds antwoorden. Zie? En sinds hij daar staat, hoort u steeds beter. Dat klopt. Steek uw hand op als dat klopt. Ziet u, hij is nu in de tegenwoordigheid van Christus, niet *ik* nu, *Dit*.

Zei u: "U hebt het geraden, broeder Branham." Laat de Heer Rechter zijn.

¹⁸² Er moest iets zijn om dat te veroorzaken: dat werd veroorzaakt door een aandoening in uw neus, een neusprobleem, wat maakte dat u doof werd. Gelooft u dat ik Zijn dienstknecht ben? Gelooft u dat Zijn Geest nu hier is? Uw naam is meneer Neelon; keer terug naar huis, u hebt uw gehoor, God heeft u beloofd.

Er hoeft niet voor hem gebeden te worden, zijn geloof heeft hem gezond gemaakt. Zie?

¹⁸³ Wij zijn vreemden voor elkaar, meneer. Jaren uit elkaar werden we geboren, misschien mijlen uit elkaar, en dit is onze eerste ontmoeting. Nu, wees heel eerbiedig. We zijn zeker, mijn lieve, geliefde vriend, ik kan die dingen niet doen. Zijn uw ogen geopend om te beseffen dat de Here Jezus, dezelfde in Geest, hier is?

¹⁸⁴ Als mijn vader nog geleefd zou hebben, zou hij waarschijnlijk uw leeftijd hebben gehad. O, ik zou alles geven, als ik miljoenen dollars had, om mijn vader eens daar zo te zien staan, maar hij is nu heengegaan naar de heerlijkheid. Op een dag zal ik volgen. Ik ben hier alleen om te proberen te helpen.

¹⁸⁵ U bent een Christen, meneer. U bent een Christen. U had een ongelovige kunnen zijn of een bedrieger, maar u bent een Christen, omdat uw geest binnenkomt, tot deze zalving van de Engel des Heren. En u bent zich ervan bewust dat er iets aan de

hand is. Als dat zo is, steek dan uw hand op zodat de mensen het zien.

¹⁸⁶ De Here God is zo goed. Ik ken u niet, weet niets van u, maar op dit moment kan de zalving van de Heilige Geest mij onthullen wat uw probleem is, of iets over u.

¹⁸⁷ En de man lijdt aan, ook, een ooraandoening, het zit in zijn oor, en dan heeft u een tumor in uw nek. Dat klopt. U komt niet uit deze stad, u komt niet uit dit land, u komt uit het oosten, van deze kant. U komt uit New Brunswick, Canada. Eh-hm, eh-hm. Uw naam; gelooft u dat God mij kan vertellen wie u bent, zoals Hij Petrus kende? Zou dat u helpen? Goed, meneer. Uw naam is George Robison. Dat is waar, nietwaar? Wees nu een. . . U bent genezen, meneer; u hoeft niet geopereerd te worden. God heeft u genezen.

¹⁸⁸ Komt u? Wees zo eerbiedig mogelijk. Zuster lief, want u bent mijn zuster, u bent een Christen; want zodra ik naar u keek, was daar de Geest van de Heer.

¹⁸⁹ En dit is een mooi beeld uit de Bijbel, van Johannes 4, een man en vrouw, die elkaar voor het eerst ontmoetten. Is een vrouw bij een bron; Jezus vertelde haar waar haar moeite was en zij zei: "Dat is het teken van de Messias."

¹⁹⁰ Zou het voor u ook zo zijn? Het zou het. U lijdt aan een enorme zenuwaandoening, en die zenuwaandoening heeft u een maagprobleem gegeven; u heeft een maagprobleem, het is een peptische aandoening, als een zweer en. . . want als u eet of drinkt, iets zoals koffie, is het gevoel, komt het in uw mond enzovoort.

¹⁹¹ En dan heeft u iets op uw hart waar u voor bidt. Ziet u, uw leven: u zou het nu niet kunnen verbergen als u het moest; ziet u, u bent in de tegenwoordigheid van Christus, niet van mij: Christus. U bidt voor iemand anders; die persoon is doof. Dat is juist. Dat is uw zoon. Gelooft u dat hij genezen zal worden? Ga dan en ontvang het. Zoals u geloofd hebt, zo zal het u zijn. God zegene u, mijn zuster.

Hoe maakt u het? We zijn vreemden voor elkaar. Ik heb u nog nooit in mijn leven gezien. Nu, wees zeer eerbiedig.

¹⁹² Er is een vrouw aan het bidden, ze is bejaard, ergens in dit gebouw. Hier is ze. Ze zit hier met een lapje over haar oog. Ik ken u niet, mevrouw. God kent u wel. Als ik u niet ken, zwaai dan met uw hand, zodat de mensen zien dat ik u niet ken. Maar u zat daar te bidden: "Heer, raak mij vanavond aan." Dat klopt. Uw probleem: u bent heel erg ziek geweest, u hebt complicaties, en het voornaamste wat u mankeert zijn hartklachten. U komt ook net uit een ziekenhuis. Dat is ZO SPREEKT DE HEER. Eh-hm. Vrees niet; uw geloof heeft u genezen. Geloof Hem.

193 Ik wil iemand vragen: Ondervraag de vrouw, verslaggever, wie dan ook; ga na of ik haar ooit heb gezien. Wat heeft zij aangeraakt? Ze heeft mij nooit aangeraakt; ze is zes meter bij me vandaan, of tien. Wat heeft ze aangeraakt? De Hogepriester: Christus, deze Wiens foto hier is. En door de Geest spreekt Hij terug. Ik . . . ik weet niet wat de vrouw . . . of wat er met haar aan de hand was, ik zou het u niet kunnen vertellen. Enige manier waarop ik het ooit weet, zijn deze banden hier. Het is een visioen.

Ze sprak toen tegen de vrouw die naast haar zat; en die vrouw is ook aan het bidden.

194 Gelooft u dat ik Zijn dienaar ben, mevrouw? U bidt ook voor iets. Die naast haar zit. Als God mij zal zeggen wat uw probleem is, zult u mij dan geloven? Als ik u niet ken, steek dan uw hand op. Als u mij met heel uw hart zult geloven, zal die artritis u verlaten. Dat is waar u voor bad: artritis. Als dat klopt, zwaai dan met uw hand. Nu is het van u weg. Uw geloof heeft u gezond gemaakt. Jezus Christus, dezelfde gisteren, vandaag en voor immer.

195 Bent u de dame voor wie ik als volgende moet bidden? Ik ken u niet, maar God kent u wel. Als Hij me vertelt waarvoor u hier bent, gelooft u dan dat ik Zijn dienaar ben, gelooft u het Zijn Geest te zijn? Ik ben maar een man, geen manier van . . . Eerste keer dat we elkaar ooit hebben ontmoet.

Nu, vergeef me. Zie, ik moet gewoon, waar Hij ook . . . Er zijn daar mensen met geloof, het is gewoon moeilijk om de rij te houden; zo veel met geloof. Zie?

196 Hier is het: u lijdt aan een probleem met slagaders. Dat klopt. Daarnaast heeft u slechte ogen; uw zicht laat u in de steek. U bent extreem nerveus. En dat klopt. U bent ook niet van hier, u bent Canadese. Dat klopt. Mevrouw Conklin, dat is wie u bent, keer terug naar huis, uw geloof heeft u genezen.

197 Gelooft u, met heel uw hart? Er is een geest op de vrouw die het gebouw doorkruist. Ik kan niet genezen, ik ben geen genezer, ik ben slechts een dienaar van de Genezer. Maar er is iemand in dit gebouw die op dit moment aan het bidden is, enorm aan het bidden is, of een groep die vóór iemand aan het bidden is, die lijdt onder hetzelfde als waar u onder lijdt. U wordt blind; het zijn uw ogen.

198 Het is een meisje dat hier achteraan zit: en u bidt voor een vriend van u, die blind wordt. Ik kan niet genezen. Gelooft u God? Laten we bidden.

199 Heer, deze afschuwelijke geest, maar Heer, laat het geestelijke oog nu geopend worden om de glorie van God te zien, en moge deze demon van blindheid weggenomen worden, want ik vraag het in Jezus' naam. Amen.

200 Kijk nu nog eens naar me. Anders nu, niet? Steek uw hand op als het anders is. U heeft uw zicht. Erop vertrouwend dat u

het, met de anderen ook, zult vinden zoals u het gelooft. God zegene u.

Wees heel eerbiedig, alstublieft, heel eerbiedig.

²⁰¹ Ik ken u niet, meneer. Maar ik word erg zwak, ziet u; visioenen maken me zwak. Als Jezus, de Zoon van God; één vrouw raakte hem aan en Hij zei: “Ik werd zwak,” en mij dan een zondaar, gered door genade? Het zou nooit gebeurd zijn als—als Hij niet had gezegd: “Méér dan dit zult gij doen.” Ik heb u nog nooit gezien, meneer. We zijn beiden mensen op weg naar de Eeuwigheid. Als ik u kon helpen, zou ik het doen. Als Christus hier was met mijn . . . met deze kleren die Hij mij gaf, kon Hij niet (als u ziek bent, ik weet niet of u genezing nodig hebt, misschien bent u hier voor iemand anders, ik weet het niet) maar als Hij hier was met deze kleren aan, kon Hij u niet genezen, als u ziek bent. Hij kon u vertellen dat Hij het gedaan heeft, en iets doen zoals Hij het deed om u te laten weten dat Hij het was. Dat is juist. U lijdt aan uw rug. U bent niet van hier. U bent ook een Canadees. U bent ook een prediker. Ga naar huis, uw geloof heeft u genezen.

²⁰² Daar aan het eind van de rij, voor reuma, gelooft u dat God u beter zal maken, dame? Zit daar aan het eind van de rij, ongeveer twee rijen terug, aan het eind van de rij, biddend: reuma. Gelooft u met heel uw hart? Gelooft u het? Met wat bloemen bovenop de hoed, kleine dame die daar zit. Gelooft u het en accepteert u het? Goed. Steek dan uw hand op. Goed, ga naar huis en wees gezond. Jezus Christus maakt u beter. Ik daag u uit om de waarheid te geloven.

Hoe zit het met u in het publiek, kunt u geloven?

²⁰³ Hier is het, hier, bij deze dame, daar, lijdt aan een vrouwenprobleem, vrouwenkwaal, kleine dame met het kleine witte hoedje op. Dat is juist. Gelooft u dat Jezus Christus u beter zal maken? Ik ken u niet, wel? Maar u heeft daar een drainage van. Ik zie u bij het toilet. Wat het is, is een abces op uw eierstok, dat kan overgaan in kanker. Maar dat gebeurt niet. Uw geloof heeft u genezen. Ga naar huis, u bent gezond. Uw geloof heeft God aangeraakt.

²⁰⁴ Gelooft u? Zittend hier aan het eind, dame en man, hebt uw arm om haar heen, het is uw vrouw. Dat is: één van u is nerveus en de ander heeft een hartkwaal. Dat is waar. Neemt u uw genezing aan? Zo ja, steek uw handen dan op. Goed. God zegene u. Ga naar huis en wees gezond.

²⁰⁵ Er zijn er velen die lijden aan uw kwaal, dame. Maar diabetes is als niets voor God om te genezen. Gelooft u dat Hij dat kan genezen? Met heel uw hart?

²⁰⁶ Iedereen die aan diabetes lijdt, sta nu op, sta op, kom op, snel, overal: ik zal u laten zien wat God kan doen, sta even op.

Ga hier even terug staan. Neem deze.

Iedereen die aan nervositeit lijdt, sta eventjes op.

²⁰⁷ Het trekt zo hard uit het publiek, ik kon het niet . . . Kijk hier eens, ziet u? Een ieder van u gelooft. Hoe (Zie?) hoe kon ik zeggen *dit* en *dat*, en *dit* en *dat*, en het is gewoon overal. Ziet u?

Een ieder van u die gebed wil, en u gelooft dat God u gaat genezen, sta op.

²⁰⁸ Gelooft u dat Christus leeft? Gelooft u dat Hij dezelfde is? Zijn uw ogen nu open om te zien? Hoeveel zeggen: “God mijn ogen zijn open”? Hef uw handen zo op naar Hem. “Mijn ogen zijn open, Heer. Ik geloof dat de Zoon van God bij ons is.”

²⁰⁹ Nu, terwijl u op uw manier bidt, ga ik God vragen om . . . alle twijfel het gebouw te laten verlaten. Dan wil ik dat ieder van u opstaat en Hem dankzegt. En ik zal u genezen verklaren, in de naam van Jezus Christus, als u mij gehoorzaamt.

²¹⁰ Here God, de Schepper van hemel en aarde, de Auteur van het eeuwige leven, en de Gever van elke goede gave, zend Uw zegeningen over deze mensen.

²¹¹ Satan, o, door educatie, en door de systemen van de wereld, heb je de mensen jarenlang verblind, maar je bent ontmaskerd. Wij accepteren je niet. Wij beweren dat je verslagen werd op Golgotha, toen Christus stierf, en weer opstond, en dat je ontdaan werd van elke macht die je had. Je hebt geen macht meer, je bent gewoon een bluffer. En wij wijzen je op je bluf, in de naam van Jezus Christus, door het gezag van de Engel van God, die ons deze bijeenkomst heeft opgedragen: Kom uit de mensen, al jullie geesten van ziekten, en laat de mensen met rust, in de naam van Jezus Christus.

Sta nu op en prijs God. Ik verklaar u genezen in de naam van Jezus Christus.

ZIE, IK STA AAN DE DEUR EN KLOP DUT58-0521
(Behold, I Stand At The Door And Knock)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op woensdagavond 21 mei 1958 in de City Hall te Bangor, Maine, de Verenigde Staten, en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org